

**ROD ISAAC
PETER KAHN**

**POSLANSTVO
DRUŽINE:
LJUBEZEN**

Rod Isaacs in Peter Kahn
POSLANSTVO DRUŽINE: LJUBEZEN

Rod Isaacs in Peter Kahn

Poslanstvo družine: ljubezen

DRUŽINA
Ljubljana 2014

Rod Isaacs in Peter Kahn
POSLANSTVO DRUŽINE: LJUBEZEN

Naslov izvirnika
The Family's Mission to Love

© izvirnik: 2007 The Incorporated Catholic Truth Society

© slovenska izdaja: Družina d. o. o.

Prevedla: Irena Modrijan

Lektorirala: Barbara Skralovnik

Oblikovanje naslovnice: Lucia Jerman

Grafična priprava: Družina d. o. o.

Izdala in založila: Družina d. o. o.

Za založbo: Tone Rode

Natis: Tiskano v Sloveniji

Naklada: 1000 izvodov

Ljubljana 2014

Vse informacije o knjigah založbe Družina
najdete na spletni strani: www.druzina.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-472-45

27-423.79

ISAACS, Rod

Poslanstvo družine: ljubezen / Rod Isaacs in Peter Kahn ; [prev-
edla Irena Modrijan]. - Ljubljana : Družina, 2014

Prevod dela: The family's mission to love

ISBN 978-961-04-0043-1

1. Kahn, Peter E.

273737216

KAZALO

Uvod	7
Ljubezen in družina	9
Zatočišče gostoljubnosti	14
Vrnitev k izvirom	23
Srce za revne	39
Odprtost za življenje	54
Zaključek	72

POSVETILO

Rod Isaacs: Več kot dve leti sem preživel v skupnosti Barka,¹ in sicer v vasi Trosly v Franciji, kjer sem živel in delal z ljudmi z motnjami v duševnem razvoju. Izkušnja me je globoko zaznamovala in me dobro pripravila na zakonsko in družinsko življenje. Hvaležen sem vsem, ki so mi pomagali pri tej knjižici, med drugim svoji družini, posvetil pa bi jo rad še zlasti vsem v Barki, ki so me poklicali k novemu srečanju z Bogom in ki so mi zelo dragi.

Peter Kahn: Zahvaljujem se svoji družini, ker mi je pomagala, da je knjižica ugledala luč sveta: Alison, Davidu, Joachimu, Barnabu in Albanu. Ob številnih ljudeh in izkušnjah sva z Alison spoznala, da lahko drugim pomagava le tedaj, ko se ljubiva v naročju Cerkve. Knjigo posvečam Bogu, ki vse ljudi odrešuje po Cerkvi.

¹ Glej: www.barka-drustvo.si/.

UVOD

Večina družin, ki jih poznavam, je obremenjenih do skrajnosti, starši neutrudno služijo svojim otrokom in celotne družine so pogosto zelo dejavne v župnijah ali lokalnih skupnostih. Mnogi smo dejansko bliže izgo-relosti, kot pa da bi nas zaneslo v lenobo ali brezbržnost. V knjižici vam ne želiva predlagati še dodatnih družinskih dejavnosti, ker je vaš urnik že tako ali tako poln, ampak pokazati, da je odprtost za druge bolj vprašanje tega, kakšna je družina, in ne toliko, s čim se ukvarja. Vaša družina namreč lahko postane še bolj »pristno osebno občestvo, ki ga hrani in vzdržuje notranja povezanost v ljubezni«. ² V tem primeru se ne bi mogli upreti želji, da bi svojo ljubezen delili tudi z drugimi, s sosedi, tujci ali ljudmi v stiski.

Bog želi, da bi bilo tako v naših družinah in v Cerkvi. Razočarani možje in žene se cinično sprašujejo: »Ali iz človeškega srca sploh prihaja kaj dobrega?« Bog želi, da bi

² Janez Pavel II., *Familiaris Consortio*, Apostolsko pismo o družini (FC), Ljubljana 1982, 64.

jim lahko odgovorili: »Pridi in poglej najin zakon in najino družino.« Seveda je v resničnem življenju pogosto drugače. V kratkih uricah, ki jih preživimo doma, se moramo mrzlično truditi, da nadomestimo zamujene trenutke s svojimi dragimi, sicer čas razvojeni in vsakdo počne nekaj svojega oziroma se zatopi v elektronske medije.

Kljub temu želiva v knjižici razložiti, kako lahko s pomočjo njega, ki je ljubezen, v svoji družini *dejansko* obogatite izkustvo prekipevajoče dobrote. Zato je potrebno, da se vsi trudimo odkrivati, kako bomo takšno dobroto obudili v življenje. Upava, da bodo knjižica in izkustva, ki so zapisana v njej, družinam pomagali, da bodo postale ,misijonarji ljubezni in življenja', da bomo iz osrčja Cerkve vsi svetu prinašali božje usmiljenje.

LJUBEZEN IN DRUŽINA

»Človek ne more živeti brez ljubezni. Sam sebi ostane nerazumljiv; njegovo življenje je brez smisla, če ni v njem ljubezni, če ne najde ljubezni, če ljubezni ne izkusi in si je ne prisvoji, skratka, če ljubezni ni deležen.« (Janez Pavel II., *Človekov odrešenik*, 10)

Začnimo z zgodbo, ki nas bo spomnila, da je izkustvo ljubezni bistveno za vsakogar in da se nam v ljubezni odpirajo možnosti za srečo. Ko nas zadene trpljenje ali doživimo razočaranje, to preprosto resnico radi pozabimo, srca nam otrdijo in zapremo se vase. Naša zgodba govori o mladeniču iz Mehike, ki nam sporoča, da lahko družina postane kraj odpuščanja in nadomesti zagrenjenost.

Od bolezni k zdravju

Moje življenje je bilo do šestega leta precej mirno, tedaj pa so se stvari občutno spremenile. Mama je umrla nasilne smrti, za kar je bil odgovoren moj oče. Z brati smo šli tedaj živeti k različnim sorodnikom. Včasih smo

se tam počutili osramočeno, ker je materina smrt nad nami visela kot sramotno znamenje. Do očeta smo začeli gojiti sovraštvo, ki so ga vsi podžigali, še zlasti mamina družina, ki jo je njena smrt močno prizadela.

Hrepeneli smo po družinskem življenju, zato smo negovali upanje, da se bo življenje vrnilo na stare tirnice, ko bo oče prišel iz zapora. Prišel je dan, ko smo ga šli čakati pred vrata zapora in ga peljali v stanovanje, ki so ga najeli moji starejši bratje. Mislim sem, da je zima minila in da se nam bo življenje končno nasmehnilo, a kmalu smo z žalostjo spoznali, da ne bo tako, kot smo si zamislili. Oče je imel še večje psihične težave, včasih se je obnašal, kot bi se mu zmešalo. Tako zelo razočarani in jezni smo bili, da smo pogosto grdo delali z njim, včasih smo se ga lotili tudi s pestmi.

Življenje sem posvetil delu in študiju. Moje bivanje je bila neskončna vrsta dolžnosti in trpljenja, dokler nekega dne name ni pogledal prijatelj, ki me je razumel, in na moje trpljenje je posvetila luč upanja. Spoznal sem, da imam Očeta, ki me ljubi takšnega, kakršen sem, z vsemi omejenostmi

in neuspehi. Razumel sem, da moje trpljenje ni nesmiselno in da lahko Bog vse obrne v dobro. Pri njegovih prijateljih sem se počutil kot doma. Zdelo se mi je, da so se mi uresničile sanje. Govorili so mi: »Kjer ni ljubezni, moraš prvi ljubiti ti in videl boš, da bo ljubezen vzknila.« Njihove besede sem želel preizkusiti in zdelo se mi je, da je najbolj primerno začeti pri človeku, ki sem ga močno sovražil.

Od tedaj sem se z očetom skušal zblížati, čeprav moram priznati, da mi pri tem sprva ni šlo najbolje. Še vedno se mi je zelo gnusil. Nekega dne sem ga z veliko težavo poklical ,oče', kot bi to izrekel po naključju, česar tako kot moji bratje nisem počel že vse od otroštva. V tistem obdobju smo ga pri najboljši volji klicali ,tisti tam'. Nasmehnil se mi je, me prekinil in me objel. Od tedaj sem ga začel braniti pred drugimi, celo pred sorodniki in starimi starši, ki so ga zmerjali.

Za rojstni dan sem mu priredil zabavo in mu kupil darila. Na zabavo so prišli tudi moji bratje in sorodniki. Spoznal sem, da so moja dejanja obrodila sadove, ker se mu nihče več ni upal reči žal besede. Sovraštvo, ki smo ga

čutili do njega, je kvarilo tudi naše bratske odnose, ko pa smo ga spet začeli klicati ,oče', smo bratsko vez znova začutili.

Kmalu je bila do njega sovražno nastrojena le še mamina družina, ki se mu je še vedno želela maščevati. Nekega dne sem zbral pogum in jih prosil, naj me poslušajo. »Izgubili ste ljubljeno osebo in zato našega očeta sovražite. Mi pa smo izgubili mamo, družino in na neki način tudi očeta; izgubili smo vse. Pa vendar mu želimo odpustiti. Če to zmoremo mi, zakaj tega ne zmorete tudi vi?« Ničesar niso odvrnili, zato sem odšel. Več let zatem sva z očetom po naključju srečala enega od mojih bratrancev. Presenečen sem bil, ko se mu je bratranec nasmehnil in mu ponudil roko. Iz tega sem spoznal, da semena miru prej ali slej vzklijejo in vzcvetijo. Zdaj vsi bratje pomagamo očetu in njegovo zdravje se izboljšuje.

Nekega dne sem ga vprašal, ali se je že kdaj pogovarjal z Bogom. Dolgo je molčal, potem pa mi odgovoril: »Zelo dober sin si in rad te imam. Veš, da ne verjamem v Boga, a če me boš prosil, naj grem v cerkev, bom šel s teboj.« Lani smo božič praznovali z ne-

kaj bratranci in sestričnami. Njihov oče je tik pred tem odšel od doma z drugo žensko in v njih je vrelo sovraštvo do njega. Moji bratje so jih pozivali, naj mu odpustijo. Povedali so jim, kako je to uspelo nam in kako je naša družina, ki je bila nekoč bolna in razdeljena, spet ozdravela.³

Kaj je ljubezen?

Nagonsko čutimo, da je ljubezen ključ do življenja, kot je odkril tudi ta mladenič. Vemo, da bi moralo odpuščanje najti svoje mesto v naši družini. Vemo, da bi ljudem v stiski morali priskočiti na pomoč. A kako? Ni primernejšega kraja, kjer lahko začnemo s tem, kot je naš dom, kamor lahko povabimo svoje bližnje.

³ Zgodba je z dovoljenjem povzeta po knjigi Neda Pozzija, *E se improvvisamente ti ammassi – storie vere di famiglia e dintorni*, Citta Nuova 1996.

ZBIRKA KNJIŽIC ZA KRŠČANSKE
DRUŽINE NA POTI VERE.

Kako naj družina postane prostor ljubezni in odpuščanja?

Starši imamo posebno odgovornost, da svojim
otrokom pomagamo prepoznati, da je poklicanost
k ljubezni vklesana v njihova telesa.

To je hrepenenje po pripadnosti drugemu,
po skupnem življenju do konca, po popolni
predanosti.

**ZALOŽBA
DRUŽINA**

6,90 EUR

